



Mândru

DE MARAMUREȘ

Nr. 12 | aprilie 2013

ANDREI MUREȘIANU



Andrei Mureșianu, poetul care în timpul Revoluției de la 1848 va publica în "Foaie..." poezia "Un răsunset" sau "Deșteaptă-te, române!", care devine după anul 1990 imnul de stat al României, are origini maramureșene.

"Preot deșteptării noastre, semnelor vremii profet!"

Viitorul poet pașoptist s-a născut la Bistrița pe 16 noiembrie 1816, ca fiu al lui Toader Mureșanu și al Eftimiei, născută Sărățeanu. Originea familiei lui Andrei Mureșianu se află în Maramureș. Va studia la Școala Normală săsească și apoi Gimnaziul călugărilor piariști. Între anii 1832-1838, studiază la Școlile Blajului Filosofia și Teologia cu profesori iluștri ca: Timotei Cipariu, Simion Bărnuțiu, Ioan Rus și alții. Devine coleg și apropiat cu viitorii colaboratori de la Brașov și Sibiu, George Barițiu și Iacob Mureșianu, ultimul fiindu-i și văr după tată. La terminarea studiilor de la Blaj și la recomandarea lui Barițiu vine în anul 1838 la Brașov, unde preda la Școala

românească din Cetate, susținută de comercianții români bogați ai Brașovului și care funcționa în apropierea Bisericii Sf. Adormirea Maicii Domnului. Între anii 1938-1840 va fi profesor la această școală din Cetate, iar începând cu anul 1840, cu sprijinul lui Iacob Mureșianu, se mută la Gimnaziul româno-catolic sau latino-german, unde va activa ca profesor până în anul 1850. Paralel cu activitatea didactică se va ocupa de suplimentul cultural al "Gazetei de Transilvania", "Foaie pentru minte, inimă și literatură". În timpul revoluției de la 1848 va publica în "Foaie..." poezia "Un răsunset" sau "Deșteaptă-te, române!", care devine după anul 1990 imnul de stat al României.

După anul 1850 este nevoit să se mute la Sibiu, unde lucrează ca traducător gubernial. Rămâne în istoria literaturii române ca poetul revoluției de la 1848 și nu numai "poetul unei singure poezii", cum greșit a fost catalogat de critici. Datorită meritelor sale, mai târziu Eminescu îi va dedica un poem intitulat: "Mureșan", dar mai este amintit și în "Epigonii" de același mare poet. Se stinge din viață prematur la Brașov în anul 1963, fiind înmormântat în cimitirul din Groaveri sau al Bisericii Sf. Paraschiva. Rămân în memorie cutremurătoare versuri și îndemnuri din imnul "Deșteaptă-te, române!", dar și aprecierile lui Eminescu: "Preot deșteptării noastre, semnelor vremii profet!".

Nobilimea maramureșeană a fost un important rezervor de patriotism și intelectualitate. Puțini știu de exemplu despre originile maramureșene ale celebrei familii Moisil. Dar și despre originile maramureșene ale familiei Mureșianu sau Mureșianu. Datele prezentate de Alexandru Filipașcu vin să întărească și să completeze pe cele date la iveală de regretatul Mircea Gherman de la Brașov, descendent al familiei Mureșianu și fost custode al casei memoriale din Piața Sfatului. Membrii spiței Chindriș de Ieud, cu noblețea recunoscută în 1752, au peregrinat prin întreaga Transilvania. Este interesant că în acest articol se regăsește fără fisuri întreaga filiație a Mureșenilor: "în sec. XVII, Iacob din Biserica Albă emigrează în Ardeal împreună cu fiii săi: Ivan, Văsuc și Ioan. Primii doi se stabilesc în Rogoz, al treilea în Boiereni (Boerfalva). La 1866 existau în Suciu șase familii din descendenții lui Ivan și Ioan. Văsuc al lui Iacob se mută în Jucul Român, Cluj, unde fiul său Lupu moare la 1718. Ioan, fiul acestuia, se mută în Mintiul Gherlei și adoptă patronimul Mureșan, nume păstrat de descendenții săi. Ioan are doi fii: Nicolae și Ștefan. Vasile, fiul lui Nicolae, se stabilește în Aluriș. El este tatăl lui Alexă, Vasile și Teodor, stabiliți la Bistrița. Descendenții lor sunt renumiții Mureșeni din Bistrița, Nimigea, Rebrîșoara și Ienciu de Câmpie. Teodor din Bistrița este tatăl lui Andrei Mureșan, autorul imnului din 1848 "Deșteaptă-te Române". Preotul Ioan Mureșan, din Rebrîșoara/Năsăud, este tatăl ziaristului Iacob Mureșan, cel care a lansat dansul «Romana»".

IOAN CETERCHI

Teoreticianul dreptului comunist



Ioan Ceterchi s-a născut la 16 decembrie 1926 în Ferneziu, azi cartier din Baia Mare. A absolvit Facultatea de Drept din Cluj, unde a obținut și doctoratul (1953). După absolvirea studiilor, a lucrat ca profesor la Catedra de „Teoria și istoria statului și dreptului” din cadrul Facultății de Științe Juridice din Cluj. În paralel, a deținut și funcția de șef al Secției de Știință și Cultură a Regionalei PCR Cluj. Ulterior, s-a transferat la Universitatea din București, devenind totodată membru al Comitetului Central al PCR (1974-1984), președinte al Consiliului Legislativ (1971-1980) și membru al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România (1975-1980). A fost ales ca membru corespondent al Academiei Române. Membru în Comitetul Executiv al Asociației Internaționale de Știință Politică și membru al Societății de Legislație Comparată din Paris, a fost distins cu Premiul „Simion Bărnuțiu” al Academiei Române.

În perioada 29 martie 1980 - 23 ianuarie 1982, Ioan Ceterchi a îndeplinit funcția de ministru al Justiției în guvernul Ilie Verdeț. Ulterior a fost trimis apoi ca ambasador în Suedia și Norvegia (1984-1990).

La 30 ianuarie 1990, Ioan Ceterchi a fost rechemat din calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Suediei. Ioan Ceterchi a încetat din viață la 5 aprilie 1992, în București.

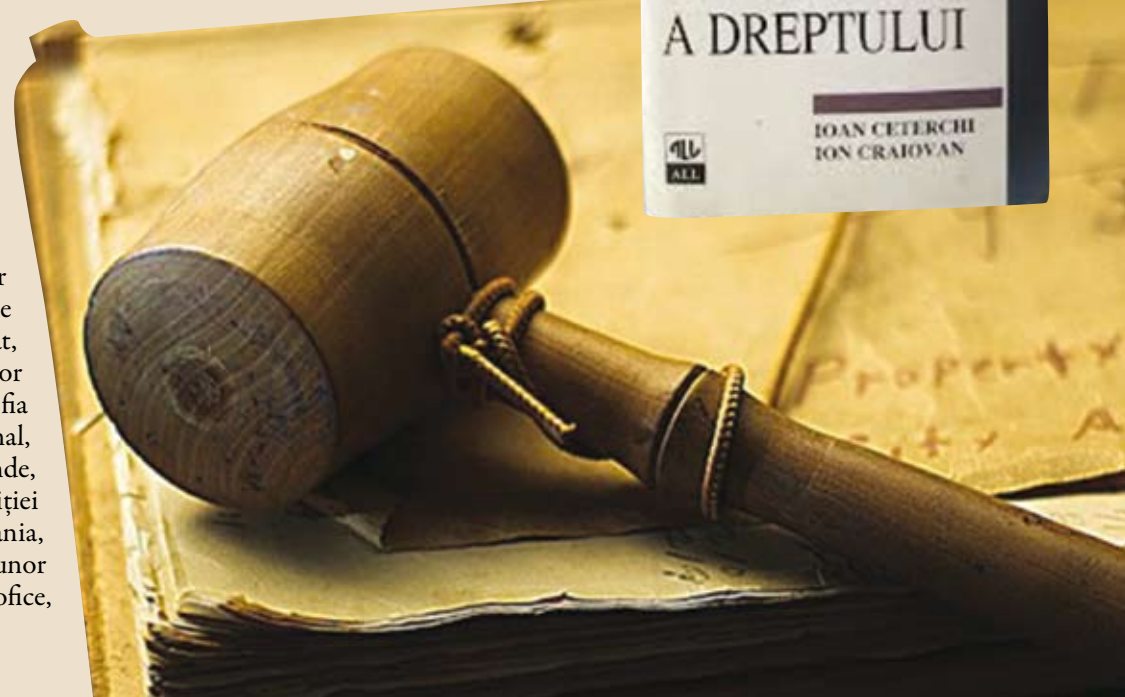
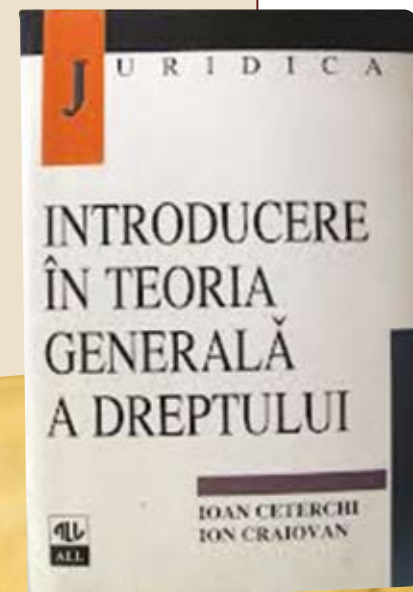
S-a aplecat asupra problemelor privind suveranitatea, puterea de stat, funcțiile statului, formele de stat, democrația, sistemul organizațiilor politice, națiunea și statul, filosofia dreptului și dreptul internațional, în domeniul teoriei dreptului, unde, alături de studierea aspectelor apariției și formării dreptului în România, și-a spus cuvântul în lămurirea unor categorii de seamă teoretico-filosofice,

ca acelea de esență, conținut și formă a dreptului, noțiunea de normă juridică și clasificarea normelor juridice:

- *Introducere în studiul dreptului*, 1962;
- *Teoria generală a statului și dreptului*, 1967;
- *La legislation roumaine concernant l'accroissement de la population et ses effets demographiques*, 1974;
- *Dreptul și populația*, 1974;
- *Dreptul românesc contemporan*, 1977;
- *Drepturile omului în lumea contemporană*, 1980.

A prefațat și a coordonat diverse culegeri de studii sau volume:

- *Statul și dreptul*, 1967;
- *Națiunea și contemporaneitatea*, 1971;
- *Dreptul ca instrument de formare, dezvoltare și ocrotire a personalității umane*, 1973;
- *Legislația și perfecționarea relațiilor sociale*, 1976;
- *Istoria dreptului românesc*, 1980.



Autor al unor definiții folosite și astăzi, cum este cea a normei juridice, dar și a unor studii importante, Ioan Ceterchi este considerat unul dintre cei mai importanți juriști ai țării.

Dan Pascariu este unul dintre cei mai prestigioși bancheri din țară. Lucrează în mediul bancar încă din 1973, iar imediat după revoluția din 1989 a fost numit în funcția de vicepreședinte, apoi în decembrie 1990 devine președinte al Consiliului de Administrație al BRCE (viitoarea Bancorex). Este, probabil, personalitatea din mediul bancar care a fost cel mai puternic implicată în procese de fuziuni și achiziții, precum și procese de dezvoltare bancară.

DAN PASCARIU

Bancherul de catifea

În calitate de președinte al BRCE, Dan Pascariu a fost unul din fondatorii Asociației Române a Băncilor (ARB) în anul 1991, fiind primul ei președinte și unul din promotorii reformei bancare din România. Este ales din nou în anul 2000 în Consiliul de Administrație al ARB în calitate de prim-vicepreședinte. De asemenea, este cofondator și profesor asociat al Institutului Bancar Român. În această calitate, a participat la numeroase conferințe internaționale și a acordat interviuri în presa românească și străină. În calitate de profesor invitat, a ținut prelegeri la diverse universități din țară și străinătate cum ar fi, Academia de Studii Economice din București, University of Chicago, Stanford University din California și Georgetown University din Washington. Membru al Clubului bancherilor străini din Londra, Dan Pascariu a obținut titlul de "bancherul anului" în anul 2000 (din partea revistei Bucharest Business Review) și în anul 2003 (din partea revistei Piața Financiară). Dan Pascariu este căsătorit și are o fiică.



Dan Pascariu este una din figurile proeminente ale sistemului bancar din România. După absolvirea în 1973 a Facultății de Comerț Exterior din cadrul Academiei de Studii Economice (ASE) din București, și-a început cariera în Banca Română de Comerț Exterior. În anul 1990 a fost ales președinte al Consiliului de Administrație, poziție pe care a ocupat-o până în februarie 1994. În 1994 a fost numit președinte executiv la Banca București (devenită ulterior Alpha Bank), instituție bancară creată de Alpha Credit Bank, cea mai mare bancă privată din Grecia și Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare. În august 1994 a creat Grupul de Investiții București (devenit ulterior Alpha Finance), o subsidiară a Băncii București, societate de brokeraj și consultanță financiară, a fost președinte al

Consiliului de Administrație. În februarie 1996 a părăsit Grupul Alpha și a devenit președintele Consiliului de Administrație al CA-IB Financial Advisers SA, București, fiind responsabil cu conducerea și supravegherea tuturor activităților bancare de investiții ale CA-IB Investment Bank, Viena în România. În octombrie 1997, a fost numit și președinte al Consiliului de Administrație al Bank Austria Creditanstalt România, devenind astfel președintele Grupului Bank Austria în România (ulterior HVB România). După fuziunea între HVB Bank România, Banca "Ion Țiriac" și UniCredit Bank România, începând cu iunie 2007 este președinte al Consiliului de Supraveghere al UniCredit Țiriac Bank (membră a Grupului UniCredit).

Este fondatorul și primul președinte al Asociației Române a Băncilor.

PETŐFI SÁNDOR

poetul nepereche al ungarilor la Coltău

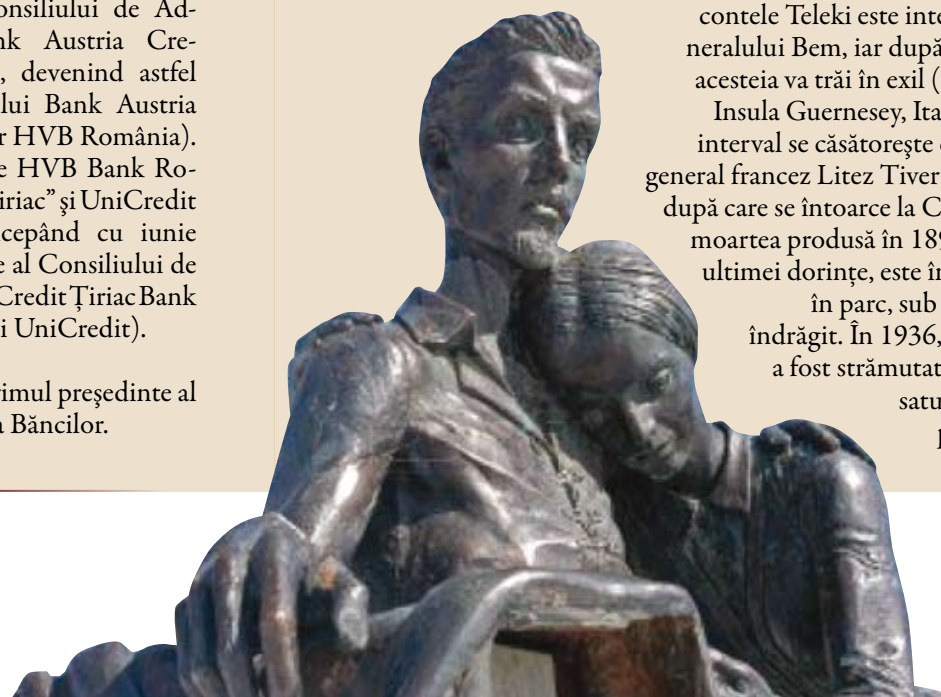
Epopeea

Castelul din centrul satului a fost construit în stil baroc simplu, pe vremea domniei Mariei Tereza (1740-1780), de contele Teleki József. În 1821 deja se renovează clădirea castelului. Din matricola bisericii reformate, din anii 1789-1810, se vede clar că, la sfârșitul secolului XVIII, în sat există o comunitate puternică reformată, care are un rol foarte important în viața economică, socială și culturală a satului.

Printre locuitorii satului, pe lângă maghiari, la începutul secolului XIX apar și romii. Primele familii sunt amintite în documentele bisericești în anul 1804-1805, iar în evidențele de impozite, din anul 1826. În 1845, tânărul Teleki Sándor, viitorul colonel revoluționar și scriitor, preia administrarea moșiei din Coltău. Ca și căpitanul zonei Chioarului, contele Teleki participă activ la viața politică a regiunii Sătmăruului. În anii 1846-1847, marele poet maghiar Petőfi Sándor, îi face mai multe vizite „contelui sălbatic”. (Așa s-a prezentat contele Teleki când l-a cunoscut pe poet. Contele era foarte direct, cu o viață plină de peripeții, un nobil, care nu se preocupa prea mult cu titlurile aristocrate.) Datorită acestei prietenii, își va petrece luna de miere în castelul de la Coltău, cu tânăra soție, Szendrey Júlia. Aici va îmbogăți literatura cu 33 de poezii noi, dintre care cele mai multe se nasc la masa de piatră de sub cornul preferat.

În timpul revoluției din 1848-1849, contele Teleki este intențonat generalului Bem, iar după înfrângerea acesteia va trăi în exil (Paris, Jersey, Insula Guernesey, Italia). În acest interval se căsătorește cu fiica unui general francez Litez Tivervald Matild, după care se întoarce la Coltău. După moartea produsă în 1892, conform ultimei dorințe, este înmormântat în parc, sub cornul mult îndrăgit. În 1936, mormântul a fost strămutat în cimitirul satului. Ultimul proprietar al

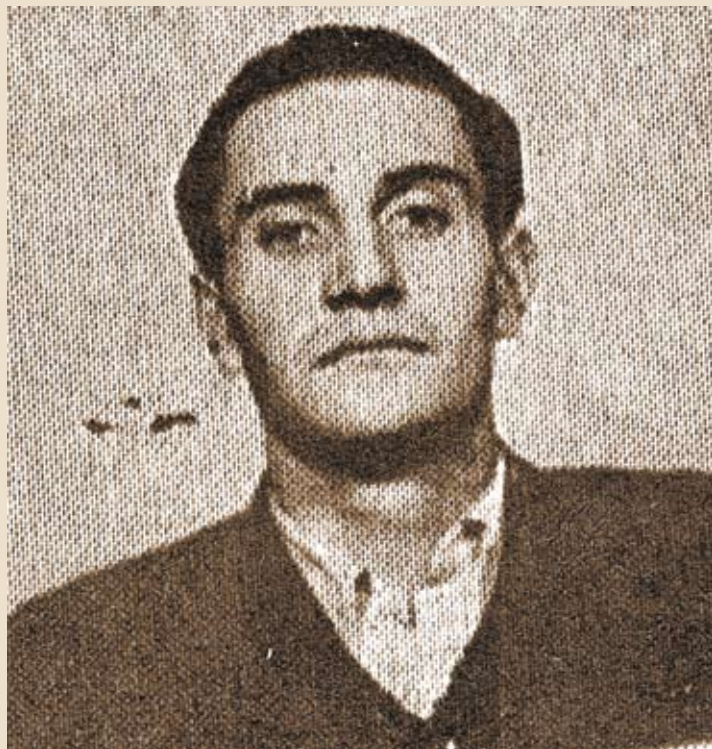
castelului a fost contele Teleki János, care în 1937 părăsește pentru totdeauna satul, donând castelul comunei Coltău. În 1939, se organizează pentru prima oară în Coltău Sărbătoarea Petőfi. După al doilea război mondial, sălile castelului au îndeplinit funcții diferite: locuință pentru refugiați, birouri C.A.P., cămin cultural, grădiniță, dispensar medical. Din 1990, locuitorii satului Coltău, și a satelor vecine, în luna septembrie, sărbătoresc împreună cu musafirii veniți de pretutindeni memoria, poezia și dragostea împlinită a marelui poet Petőfi.



Contestat de unii, adulat de alții, dar cu un talent unanim recunoscut, Alexandru Ivasiuc este cel mai mare prozator sighetean și una dintre figurile proeminente ale literaturii maramureșene.

ALEXANDRU IVASIUC

Cel mai mare prozator sighetean



Astăzi, mulți îl contestă pentru că a semnat „pactul cu Diavolul”, devenind colaborator al Securității. Talentul său literar rămâne însă incontestabil.

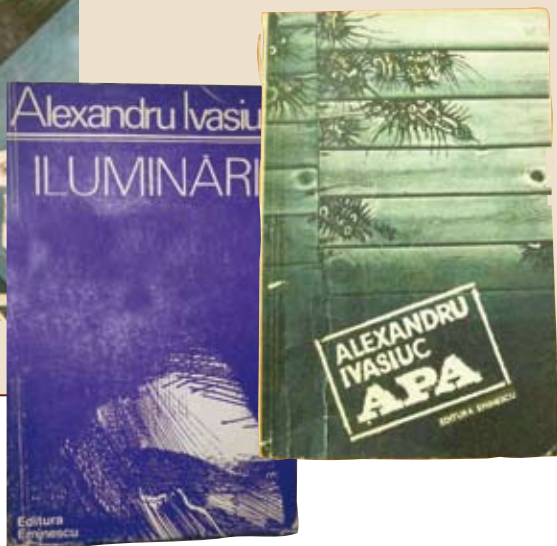
Înainte de a ajunge la închisoare, Alexandru Ivasiuc a fost timp de doi ani student la Facultatea de Filosofie din București, de unde a fost dat afară și trimis să lucreze, în scopul reeducării sale, ca ajutor de instalator pe un șantier. Apoi, timp de patru ani a fost student al Facultății de Medicină din București, pe care de asemenea n-a reușit să o termine, din cauza arestării din 1956. După ispășirea pedepsei își câștigă existența câteva luni ca operator chimist la Sintofarm, în București. În această perioadă trimite proza scurtă la revista Luceafărul și este remarcat de Miha Dragomir, semnatarul rubricii Poșta redacției.

Între 1963-1968, lucrează ca funcționar la Ambasada SUA. Debutază la 9 iulie 1964, cu o schiță, Timbrul, publicată în revista Luceafărul. În 1967 îi apare și prima carte, românu Vestibul, pentru care primește Premiul Uniunii Scriitorilor. În 1968 pleacă, împreună cu soția sa, ziarista Tita Chiper, în SUA, pentru o perioadă de șase luni, beneficiind de o bursă din cadrul Internațional Writing Program. La întoarcerea în țară se reansează, cu și mai mare elan, ca prozator și publicist. Eserile pe care le publică săptămânal din 1969 până în 1976 la rubrica Pro domo din România literară constituie un spectacol de idei urmărit cu interes de o mare parte din intelectualitatea românească.

Între 1970-1973 este, succesiv, redactor-șef la Editura Cartea Românească, secretar al Uniunii Scriitorilor și director al Casei de Filme 1.

Moartea sa la cutremurul din 4 martie 1977, întrerupe o cariera impetuoasă și este deplânsă multă vreme de lumea literară.

Atrăit ca o lumânare, a ars pe de-a-ntregul. Mai puțin de 44 de ANI DE VIAȚĂ (s-a născut la 12 iulie 1933 la Sighetu Marmăției și a murit la 4 martie 1977 la București, în timpul cutremurului, sub ruinele blocului Scala), dintre care a mai pierdut 5 ani în închisorile comuniste și doi ani a fost deportat în Bărăgan. Totuși a avut timp să se manifeste cu feroare ca scriitor și publicist, ca om de idei, astfel încât să fie înregistrat de conștiința publică și să apară în manualele școlare.



Joel Teitelbaum

JOEL TEITELBAUM,

cel mai proeminent rabin al mișcării hasidice



Sighetu Marmăției a avut una dintre cele mai importante comunități evreiești din țară. Printre exponenții săi proeminenți se numără personalități de talie internațională, ca și Joel Teitelbaum, cel mai proeminent rabin al mișcării hasidice din N-V țării și rabin șef al New York-ului după cel de-al Doilea război mondial.

Rabinul Joel Teitelbaum s-a născut pe 1 ianuarie 1887 în Sighet și a murit în anul 1979, pe 19 august, la vârsta de 92 de ani în localitatea Kiryas Joel, U.S.A.

Joel Teitelbaum, a fost cel mai proeminent rabin al mișcării hasidice Satmar (mișcare a rabinilor și învățaților evrei hasidici care au supraviețuit Celui De-al Doilea Război Mondial și a fost considerat și un foarte bun savant al Talmudului.

Fiul Marelui Rabin de Sighet, Chananyah YomTov Lipa Teitelbaum, a arătat încă de mic că era un copil cu un spirit analitic minunat. În anii 1920, acesta a fost

rabinul localității Carei; mai târziu în anul 1928 a fost invitat să devină rabinul orașului Satu Mare, dar datorită unor opuneri a unor membri ai comunității, acesta a devenit rabin al acestui oraș în anul 1934.

La vârsta de 17 ani s-a căsătorit cu Chavah, fiica rabinului Abraham Chaim Horowitz, cu care a avut trei fete: Esther, Rachel și Roysle; primele două fete au murit încă din timpul vieții rabinului, la fel și soția lui, ce a murit în anul 1920. Dintre copiii lui, doar Roysle a supraviețuit holocaustului, s-a căsătorit cu Rabbi Lipa Teitelbaum și a murit în anul 1953 în Statele Unite.

În timpul holocaustului, rabinul Teitelbaum a fost salvat de la moarte, datorită unei înțelegeri între oficialul mișcării sioniste ungare-Rudolph Kastner și un adjunct a lui Adolf Eichmann. Trenul era destinat să ajungă la Auschwitz, dar a fost reorientat către Bergen-Belsen și, după alte negocieri, cei 1600 de „pasageri” au continuat drumul către Elveția. Mai târziu, în anii 1960, rabinul a căutat o locație pentru a întemeia o așezare pentru el și adepții lui și familiile lor, rabinul întemeind localitatea Kiryas Joel (Orașul lui Joel). De altfel el este și primul om care a fost înmormântat în acest oraș și se spune că la moartea lui au participat 100.000 de evrei.

Rabinul a căutat o locație pentru a întemeia o așezare pentru el și adepții lui și familiile lor, rabinul întemeind localitatea Kiryas Joel (Orașul lui Joel)

Deasupra
viorii sale,
spunea că
e numai
Dumnezeu.
Lui I se ruga
cu lacrimi în
ochi: "Ajută-
mă, Doamne,
să nu mă
întreacă
nimeni!". Și l-a
ajutat.

PAGANINI

rapsodul de aur al Maramureșului

"Vioara este în sufletul meu; este
sufletul meu.
Atâta mi-i de dragă; o dragoste
am și-o plăcere suspectă".

„...Patosul interpretării,
efervescenta strigăturilor,
contorsionarea trupului,
acrobațiile neașteptate,
improviata și creativitatea
uimitoare fac din Ionu' lui
Grigore un personaj fabulos.
A cântat de copil la nunțile
din Maramureșul Voievodal.
Cunoaște și interpretează
magistral repertoriul de nuntă
românesc, evreiesc, ucrainean.
Când spune că cetera e viața
lui, nu sunt vorbe goale.
Doarme și se visează cântând,
se trezește, și primul lucru pe
care îl face, pune mâna pe
ceteră. E greu de înțeles, are 70
de ani și nu a învățat încă să se
menajeze. Aplecat pe ceteră,
cu privirea pierdută, într-o
adevărată transă, Paganini
din Săliștea de Sus cântă
din toată ființa lui, până la
epuizare.”

- așa îl prezenta Grigore Leșe
pe unul dintre cei mai mari
pasozi ai Maramureșului



„Îl știam pe Ionu' Grigore de prin anii '70, ca
unul dintre muzicanții cei buni de pe Valea Izei și
a Vișeuului, foarte îndrăgit la nunți și la petreceri.
Abia aștepta să cânte, să se ivească cel mai mic
motiv, și odată-și scotea vioara și-i trăgea o horă,
indiferent unde era, în gară, în mină, pe șantier.
A muncit din greu, s-a însurat la 18 ani, a avut
4 copii, a lucrat în mină, pe câmp, la pădure.
Pe vremea aia, nunțile se țineau doar în câteva
perioade ale anului, câteva vara, majoritatea iarna,
în rest, trebuia să muncească altceva. În '94 l-am
cunoscut mai bine, am fost la el acasă, cu un
etnomuzicolog britanic, și de atunci până anul
asta, Ionu' Grigore a cântat în grupul nostru,
"Iza". Am cântat în Belgia, Italia, Franța, Israel,
peste tot locul. Nu a făcut niciodată vreun moft,
nu s-a plâns de nimic, tot ce voia era să le facă pe
plac oamenilor, să iasă bine cântarea. Era foarte
încântat când aceștia răspundeau, se bucurau de
muzica lui. Prima lui ieșire din țară a fost în '94, la
marea expoziție de la Hanovra, de acolo i se trage
numele de "Paganini". El abia dacă mai cântase
o dată pe o scena din București, și a fost foarte
impresionat, zicea că nu s-a așteptat să ajungă
artist și să cânte la bătrânețe prin străinătate.
Nu era doar un artist de scenă, cânta cu aceeași
convingere și în afara ei, la rece, fără amplificare.
Nu o să mai avem oameni de forță lui Paganini,
trăgea pe vioara aia de ziceai că o crapă, cânta
să se audă în toată casa, nu a crescut cu aparate
de sonorizare, când mergea la o nuntă sau la o
petrecere, trebuia să-l audă toți și așa a cântat
întotdeauna”.

IOAN POP,
conducătorul grupului "Iza" din Hoteni

"Vioara este rege, este deasupra
tuturor. Așa s-a întâmplat,
într-o zi de toamnă, chiar la
Borșa, la Izvoru Izii. Ascultându-
mi vioara, că mă chemaseră
într-o aniversare de grup, câțiva
băiețani au prins a plânge cu
capul pe umărul fetelor. Acelea,
și ele, contabile la Vișeu, la
combinat, au răspuns tot cu
lacrimi. Urla unul din flăcăi:
"Răzmântul tău de lume!". Iar
una din fete: "Taci, tu, Nistore, nu
te probazi. Poate am să te iert.
Hai mai bine să-l ascultăm pe
ceteraș, sa vedem ce are să mai
zică"... Nistor, nu și nu; că el se
arunca-n tău de dragul Maliței.
Și tot așa, când unul, când altul,
supărare feciorească, ploaie de
iulie, până ce și-or dat mâna a
împăcare. Amândoi s-or îndreptat
câtă mine, ce nu mă oprisem
nici o secundă din cântat, dând
să-mi sărute mâna și arcușul.
I-am descântat pe toți, le-am dat
coraj, căci omul face orice când
aude muzica. La puțină vreme
după aceea, Nistor și Malița m-au
chemat să le cânt la nuntă"

povestea pe vremuri "Paganini"



„Caracterul meu e statornic,
format deasupra viorii, în cea mai
dulce iubire de oameni. Sunt un om
dispus pentru popor.
Împrăștie un sac de pene în vânt:
le mai aduni? Caracterul
meu nu e ca fulgul, rupt
în mii de bucăți”.



DE MARAMURES
Gazeta

Baia Mare, Bd. Traian 23/9
Tel. 0728-836 348, 0362-401 332
fax 0362-401 331
www.gazetademaramures.ro

Fondator
Dan **PÂRCĂLAB**

Director general
Ioana **LUCĂCEL**

Redactori
Mircea **CRISAN**

Foto
Silviu **GHEȚIE**

IT/DTP
Ada **FONAI**

L a el, în Săliștea de Sus era Ionu' lui Grigore. Fără școală, fără studii de muzică, s-a impus prin talentul lui uriaș, pus în leagăn de ursitoare. Modest, cu cămașa lui albă și "cheptarul" tradițional, se apleca cu atâta duioșie pe cetera lui, încât făcea să plângă o sală întreagă. Plecat la ceruri în urmă cu patru ani, "Paganini" de Săliștea de Sus a devenit o legendă vie, ca și foclorul autentic pe care îl păzea cu drag.

A luat arcușul în mână la 9 ani și nu l-a mai lăsat niciodată. La 12 ani deja cânta la nunți. A avut elevi mulți, printre

cei mai renumiți fiind Ștefan Petreuş. Povestea că "Vioara este în sufletul meu; este sufletul meu. Atâta mi-i de dragă; o dragoste am și-o plăcere suspectă. Caracterul meu e statornic, format deasupra viorii, în cea mai dulce iubire de oameni. Sunt un om dispus pentru popor. Împrăștie un sac de pene în vânt: le mai aduni? Caracterul meu nu e ca fulgul, rupt în mii de bucăți".

Între nunți și edițiile Cântării României, unde trebuia să meargă "preferat", Ionu' Grigore a traversat anii '70 - '80 muncind din greu în mină, la Băiuș, pentru un salariu dublu, a simțit că își

pierde mâinile în ritmul acela, ajunge să nu mai poată atinge vioara. Acolo a decis să-și scoată "destinul din subteran". Deasupra viorii sale, spunea că e numai Dumnezeu. Lui I se ruga cu lacrimi în ochi: "Ajută-mă, Doamne, să nu mă întreacă nimeni!". Și l-a ajutat. A cântat "în toate țările". De la nemți i se trăgea și porecla: într-un concert i s-au rupt două strune și astfel a fost comparat cu Nicollo Paganini, care fusese pus într-o situație asemănătoare acum două secole. Pe cei patru fii i-a învățat și cu munca, dar și cu cetera. Unul dintre nepoți îl însoțea chiar în concertele, cu chitara.

MACARIE MOTOGNA,

duhovnicul de la Rohia

Arhimandritul Dr. MACARIE (MIRCEA - DUMITRU) MOTOGNA, fiul lui Motogna Victor și al Lucreției, s-a născut în localitatea Breaza, comuna Ciceu-Giurgești, județul Bistrița-Năsăud, la 4 august 1974, fiind al patrulea copil dintre cei șapte a-i familiei Motogna.

În 2000 și-a luat licența în teologie, cu lucrarea Arhimandritul Cleopa Ilie: duhovnic și apărător al dreptei credințe, la disciplina Misiologie și Ecumenism, sub îndrumarea prof. univ. dr. Ioan Mihălțan, Episcopul Oradiei, și un an mai târziu a fost admis la doctorat, la Institutul de Istorie „George Barițiu” din Cluj-Napoca, Filiala Academiei Române. Între anii 2004-2007 a elaborat teza de doctorat cu titlul: Monahismul ortodox din Maramureș și Transilvania Septentrională până la începutul secolului al XIX-lea, sub îndrumarea Prof. Univ. Dr. Nicolae Edroiu, membru corespondent al Academiei Române.

Susținerea publică a tezei de doctorat a avut loc în data de 18 octombrie 2007, când a fost declarat doctor în istorie. Comisia de specialiști a fost formată din: Acad. Camil Mureșanu – Președinte, Acad. Nicolae Edroiu – profesor coordonator, membri: Pr. Prof. Univ. Dr. Alexandru Moraru, Conf. Univ. dr. Șerban Turcuș și Cerc. Șt. I Veniamin Ciobanu. În anul 2011 a obținut Gradul I în preoție. Povestea sa este o lecție de credință și statornicie.

În 5 august 1989, la vârsta de 15 ani, a intrat ca viețuitor în obștea Mănăstirii „Sfânta Ana” Rohia, fiind primit de către ieromonahul Justin Hodea starețul mănăstirii, actualul Episcop Vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmarului, Preasfințitul Părinte Justin Sigheteanul.

În 19 septembrie 1993 – hirotonit diacon de către Preasfințitul Părinte Justinian Episcopul Maramureșului și Sătmarului, la recomandarea arhimandritului Justin Hodea, în 8 mai 1994 – hirotonit preot, iar în 28 iunie 1994 – a fost

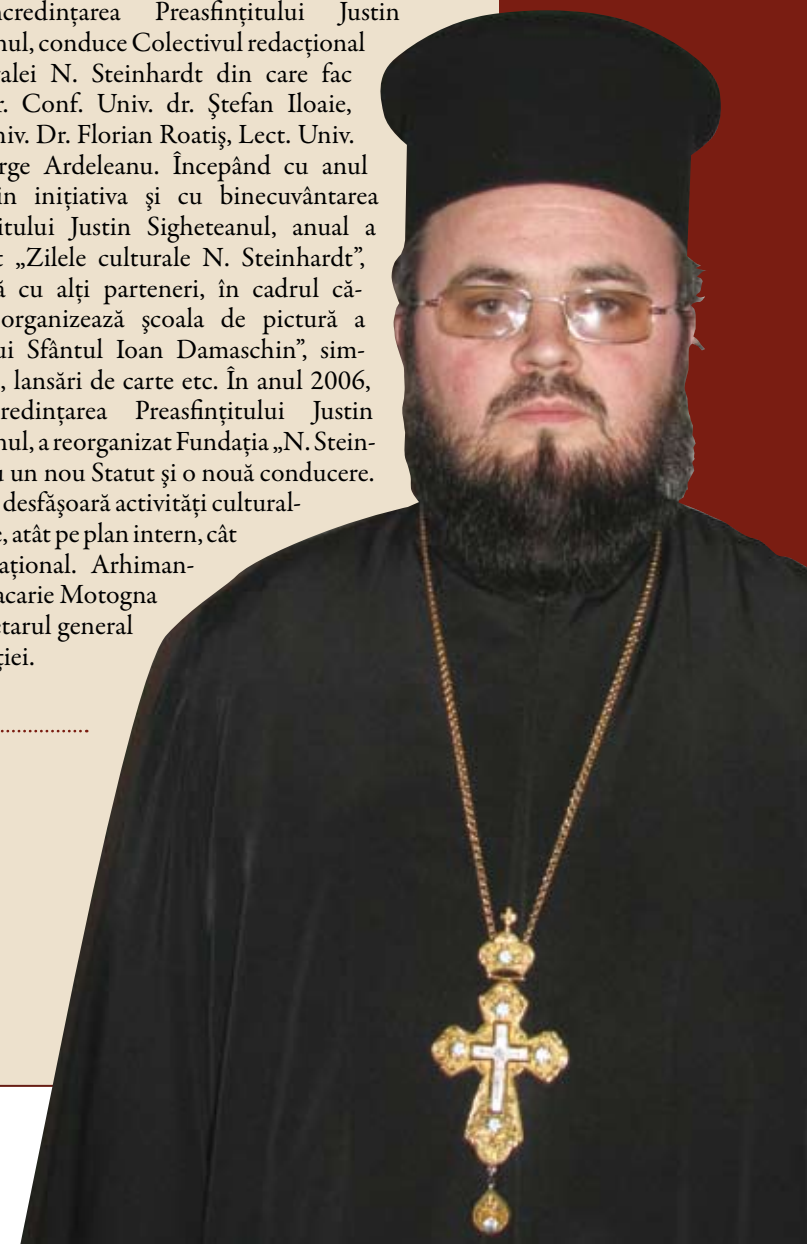
tuns în monahism, de către Preasfințitul Părinte Justinian Episcopul Maramureșului și Sătmarului și Preasfințitul Justin Sigheteanul, care a fost și naș de călugărie, primind numele Macarie.

A avut mai multe responsabilități: cancelar, arhondar, bibliotecar, ghid și eclesiarh, redactor al Editurii Mănăstirii Rohia și membru în Colectivul Redacțional al Integralei N. Steinhardt, operă din care au apărut primele 15 volume din 21, câte vor fi în final, secretar general al Fundației „N. Steinhardt”, președinte al Consistoriului Monahal din Episcopia Maramureșului și Sătmarului și din ianuarie 2011 egumen al Mănăstirii „Sfânta Ana” Rohia.

Ca redactor al Editurii Mănăstirii Rohia, s-a îngrijit de apariția a peste 10 cărți, broșuri, tipărirea de calendare ilustrate etc.

Din încredințarea Preasfințitului Justin Sigheteanul, conduce Colectivul redacțional al Integralei N. Steinhardt din care fac parte: Pr. Conf. Univ. dr. Ștefan Iloaie, Conf. Univ. Dr. Florian Roatiș, Lect. Univ. Dr. George Ardeleanu. Începând cu anul 2000, din inițiativa și cu binecuvântarea Preasfințitului Justin Sigheteanul, anual a organizat „Zilele culturale N. Steinhardt”, împreună cu alți parteneri, în cadrul cărora se organizează școala de pictură a „Grupului Sfântul Ioan Damaschin”, simpozioane, lansări de carte etc. În anul 2006, din încredințarea Preasfințitului Justin Sigheteanul, a reorganizat Fundația „N. Steinhardt”, cu un nou Statut și o nouă conducere. Fundația desfășoară activități culturale-științifice, atât pe plan intern, cât și internațional. Arhimandritul Macarie Motogna este secretarul general al Fundației.

Este unul dintre cei mai statornici fii ai mănăstirii Rohia, în care a intrat în urmă cu peste două decenii. Protosinghelul Macarie Motogna este unul dintre marii duhovnici ai Maramureșului, dar și unul dintre marii cărturari ai acestei zone.



LUCRĂRI PUBLICATE:

I. Cărți

1. Monahismul ortodox din Maramureș și Transilvania Septentrională până la începutul secolului al XIX-lea, Editura Mănăstirii Rohia, Rohia, 2009, 406 p.

II. Cărți îngrijite:

Arhim. Serafim Man, Livada duhovnicească, ediția a II, Editura Mănăstirii Rohia, Rohia, 2010.

Gheorghe Volcovinschi este recunoscut pentru numeroase invenții care au avut un impact favorabil prin utilitatea pe care o prezintă în ceea ce privește protejarea mediului și utilitatea acestora în viața cotidiană. Această atracție pentru știință și cunoașterea mediului s-a desprins încă de când era mic copil, când îi plăcea să realizeze diverse jucării și obiecte ingenioase, îi plăcea să cunoască cât mai multe despre misterele acestei lumi.

Școala generală a terminat-o la Vișeu de Sus, vechea școală amplasată pe strada Păcii, lângă biserica ortodoxă, unde acum funcționează o grădiniță.

Liceul l-a terminat la „Dragoș-Vodă” din Sighetu Marmației, județul Maramureș. În anul 1953, a studiat în cadrul Facultății de Mecanică a Transporturilor din cadrul Institutului Politehnic din Cluj-Napoca. A fost o perioadă foarte dificilă pentru Gheorghe Volcovinschi, deoarece familia nu a mai reușit să îl sprijine la facultate. În 1957 a terminat stagiul militar după care a lucrat ca proiectant, mecanic și apoi chimist la Exploatarea Minieră din Baia-Borșa, iar din anul 1959, la Centrul de Cercetări Miniere din Baia Mare. În Baia Mare și-a desfășurat mare parte din activitatea de chimist și inventator.

A studiat și la București, începând din 1960, unde a urmat cursurile Facultății de Chimie Industrială, specializarea tehnologia substanțelor anorganice din cadrul Institutului Politehnic. În perioada 1970-1971, a efectuat un curs de specializare în domeniul ergonomiei, pe care l-a terminat cu diploma de specialist în ergonomie. A fost coordonatorul acestui program.

Cercetări pentru realizarea unei

Este recunoscut pentru invențiile sale din diverse domenii:

tehnologii ecologice de valorificare a unor materii prime cu conținut de metale grele, rare și prețioase

Cercetări privind realizarea unei tehnologii de tratare a cărbunilor pentru concentrare și ardere cu poluare redusă, cu valorificarea complexă a cenușilor

Cercetări privind realizarea unei tehnologii de obținere a cimentului cu activitate ridicată și poluare redusă

Cercetări privind realizarea unor microcentrale electrice;-

Cercetări privind realizarea unor instalații

pentru irigat și obținerea de energie electrică

Cercetări privind realizarea unor tehnologii unitare de prelucrare a materiilor prime minerale (minereuri oxidice, minereuri sulfuroase, minereuri complexe, concentrate, subprocese), fără reactivi toxici cu consum minim de energie, cu poluare redusă sau fără poluare

Cercetări privind realizarea unor instalații de granulare a materialelor prime minerale

Cercetări privind realizarea unor instalații pentru obținerea de materiale de construcții din deșeuri minerale și celulozice etc.



Familia Gheorghe Volcovinschi

GHEORGHE VOLCOVINSCHI

Un inventator de geniu



Gheorghe Volcovinschi, tatăl inventatorului

IVAN DAN

Ivan Dan s-a născut în județul Maramureș în familia preotului Dan Besiliu, și va fi unul dintre cei mai vestiți medici ai Maramureșului, "un adevărat erou în lupta pentru sănătatea semenilor, salvator a mii de vieți pe parcursul carierei sale, admirat pentru omenie și harul tămăduitor condiționat de o descendență aleasă, dar și de educație, merită cel puțin o notă biografică pentru ca figura lui luminoasă să fie sortită neantului."

*Un erou
în lupta
pentru
sănătatea
oamenilor*

După ce a urmat cursurile gimnaziului reformat de la Sighet și Liceul german de la Bistrița, și-a continuat studiile universitare la Facultatea de Medicină din Viena, între anii 1900-1906. În anul al III-lea de studii, pentru o bursă acordată de armata habsburgică, având șanse să studieze cu cei mai de seamă profesori din Viena.

Încă din studenție îmbracă uniforma medico-militară, câștigându-și competența prin studiu și o practică asiduă, dar lucrând în același timp în clinicile universitare alături de specialiști de renume, ceea ce a contribuit foarte mult la formarea sa culturală datorită orașului în care a studiat: Viena.

În 1914 începe primul război mondial, i se acordă gradul de medic maior și va avea în subordine mari unități militare cu spitale ce depășesc 5000 de paturi în teritoriile Igo și Knittelfeld (Germania), fiind distins cu ordinul "Signus Laudis" pentru contribuția sa la stingerea unei severe epidemii de holeră din 1916.

La sfârșitul războiului revine în Maramureș, căsătorindu-se cu fiica preotului din Apa: Isabela Anderco. Din anul 1920 va lucra ca medic la Vișeu de Sus unde: "ajunge să cunoască în profunzime și să ajute zi și noapte populația zonei - agricultori, muncitori forestieri, păstori, meseriași, negustori". Aici și-a câștigat respectul și dragostea a zeci de oameni care îl ascultau ca pe un părinte.

În anul 1938 scrie o scurtă monografie a localității Vișeu de Sus. Faima lui cucerește Maramureșul, iar cariera medicală și-o încheie o dată cu moartea. Pacienți ajunși la Cluj, la Iuliu Moldovan (Hațeganu), colegul său de facultate, sunt trimiși

la Vișeu de Sus pentru că acolo există un medic cu "mâna și inima lui Dumnezeu."

Modernizează un cabinet medical după experiența din Viena. Era preocupat de ultimele apariții din domeniul medicinei, de aceea era abonat la reviste medicale apărute în toate limbile Europei. Prin eforturi personale și-a procurat un aparat Röntgen pentru radiologie și un microscop reactiv pentru analize uzuale. Distincții primite: Ordinul "Coroana României", de două ori "Meritul Sanitar clasa a-I-a" conferit sub regim comunist când va fi vreme îndelungată și directorul policlinicii nou înființate la Vișeu de Sus (azi această policlinică îi poartă numele: Policlinica Dr. Dan - strada Spiru Haret, Vișeu de Sus).

Însă cea mai mare recunoaștere vine din partea Facultății de Medicină din Viena, care-i conferă "Diploma de Aur" la împlinirea vârstei de 50 ani. Timp de zece ani, a locuit în clădirea în care astăzi funcționează biblioteca orașenească, din 1930 se mută pe strada Aleea Eroilor nr.11.

În 1947 este închis ca deținut politic la închisorile de la Gherla și Sighet, unde este bătut și maltrat, supus la grele și istovitoare interogatorii timp de 2 zile. Dar comuniștii nu vor îndrăzni să-l condamne tocmai pentru popularitatea sa.



Alexandru Gafton este șeful Catedrei de Limba Română și Lingvistică Generală din cadrul Universității ieșene, fiind preocupat de cercetarea științifică în domeniul lingvisticii diacronice (fonetică și fonologie istorică, etimologie, formarea limbii literare, dinamica limbii), domeniu în care a elaborat peste 30 de studii și recenzii, precum și mai multe volume, devenite de referință și apreciate de către cercetătorii români, dar și de către romaniștii europeni.

ALEXANDRU GAFTON

Alexandru Gafton este profesor universitar doctor la Facultatea de Litere a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și unul dintre cei mai apreciați filologi români. Născut în Cavnic, elev al profesorului Vasile Arvinte, Alexandru Gafton a devenit o somitate a lumii academice. Licențiat în filologie, în anul 1995 devine preparator la Catedra de limbă română și lingvistică generală a Facultății de Litere din Iași. Apoi bursier al Universității Konstanz (Germania, 1998). În anul 2000 obține titlul de doctor în filologie, elaborând o teză de istorie a limbii române vechi, sub îndrumarea prof. dr. Vasile Arvinte. Din anul 2005, este profesor universitar. Din anul 2008 este conducător de doctorat. Profesor invitat la Universitatea Zürich (Elveția, IX.2011-II.2012).

Este inițiator și organizator - împreună cu lect. dr. Sorin Guia și lect. dr. Ioan Lilică - al Conferinței Naționale "Text și discurs religios", (Ediția I-a în 2008), editor - împreună cu aceiași - al revistei Conferinței, și membru fondator al Asociației Culturale "Text și discurs religios".

Este preocupat de cercetarea științifică în domeniul lingvisticii diacronice (fonetică și fonologie istorică, etimologie, formarea limbii literare, dinamica limbii), domeniu în care a elaborat peste 30 de studii și recenzii, fiind autor al mai multor volume:

- Hipercorectitudinea, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2000
- Elemente de istorie a limbii române, Editura Restitutio, Iași, 2001
- Evoluția limbii române prin traduceri biblice din secolul al XVI-lea. Studiu lingvistic asupra Codicelui Bratul în comparație cu Codicele Voronețean, Praxiul Coresian și Apostolul Iorga, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2001
- Introducere în paleografia româno-chirilică, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2001
- După Luther. Edificarea normei literare



românești prin traduceri biblice, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2005

■ De la traducere la norma literară, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2012

În scrierile sale, cercetarea limbii, sub aspect istoric, este completată prin considerații consistente din perspectiva antropologiei culturale, precum și prin inserții ale perspectivei filosofice asupra evoluției limbii. Lucrările sale tind spre exhaustivitate.

Ca filolog, a elaborat, singur sau în colaborare, următoarele ediții:

Biblia 1688, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2 vol., Iași, 2001, 2002 (în colaborare cu V. Arvinte, I. Caproșu, Laura Manea, N.A. Ursu)
Codicele Bratul, (ediție de text și studiu filologic), Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2003
Palia de la Orăștie (1582) I. Textul, II. Studii, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2005, 2007 (în colaborare cu V. Arvinte, I. Caproșu, S. Guia)

SILVIA ONIȘA,

*o viață
dedicată culorii*

Silvia Onișa spunea că: „Pictura este pentru mine esența vieții mele. ... Fără culoare și formă, fără armonie interioară și exterioară, arta mea n-ar avea o verticalitate creatoare... Iubesc oamenii, iubesc natura și florile, iubesc anotimpurile care mi-au fost mereu subiect de inspirație și meditație creatoare”.
Născută la 10 martie 1947, în Dorohoi, județul Botoșani (de la 18 ani se mută cu familia în Maramureș).



Absolventă a Facultății de Arte Plastice Iași și a Institutului de arte plastice “Nicolae Grigorescu” București - secția muzeologie, profesor - critică de artă. După absolvirea primei facultăți în 1970 vine în Borșa (Maramureș) unde soțul ei e profesor de matematică și director al liceului Teoretic. La Borșa înființează primul atelier de creație, în cadrul Casei Pionierilor și a Casei de Cultură, unde pregătește și descoperă talente care sunt îndrumate spre Liceul de Artă Baia Mare, azi foștii absolvenți fiind cadre de specialitate la licee de artă și cadre universitare la Academii de artă din țară. După 13 ani de Borșa, unde și-a susținut examenele de definitiv și gradul II și gradul I (ca specializare: profesor de specialitate gradul I, muzeograf principal, artist plastic și președinta Fundației Culturale “Onișa Art”), vine prin concurs la Muzeul de Artă din Baia Mare, fiind în 1981 și absolventă a Institutului de artă N. Grigorescu, București.

În cadrul Muzeului se ocupă în special de grafică, lucrări ce au atras-o în mod special prin valoarea lor documentară și patrimonială. Astfel, realizează peste 2000 fișe de autor din care foarte multe ale artiștilor născuți în Maramureș (Kazar

Vasile, Donca Ioan) sau care ani la rând au imortalizat frumusețea Maramureșului (Mircea Dumitrescu, Marcel Chirnoagă etc.).

Înființează primul grup de copii “Prietenii Muzeului” în dorința de a-i învăța să păstreze și să valorifice patrimoniul local al Băii Mari. A realizat, de asemenea, cursuri intensive de pictură, arte decorative precum și de conservare a lucrărilor de artă și de muzeologie.

Ca muzeograf principal la Baia Mare, a publicat numeroase (peste 60) studii de specialitate în revistele “Muzeelor și Monumentelor” din București, în revista Arta și în presa locală, națională fiind de asemenea redactor cultural la Radio Actualități (program 1) informând publicul despre activitățile culturale, expoziționale din oraș și județ. A realizat expoziții de amploare cu catalog și prezentare a unor artiști la aniversare cum ar fi: Bala Iosif la 75 de ani, Kazar Vasile la 60 de ani, “Anastase Demian” retrospectivă. A salvat multe din lucrările din depozitul de grafică al muzeului prin conservare și restaurare și le-a pus în valoare pentru public. Și, mai ales, a dus o muncă de îndrumare și lămurire a copiilor și tinerilor în cunoașterea valorilor patrimoniale ale muzeului prin vizite la muzeu, deplasările în școli fiind numeroase, pe care o continuă apoi prin Fundația Onișa.

Cântec deplin

- sculptura și pictura din Rus

Reporter: Care v-au fost primii pași în domeniul artei?

Vasile Chici - Cred că din grădiniță am fost atras de desen și modelaj, deci am avut înclinație spre așa ceva. Sunt de profesie tehnician de radiocomunicații, actualmente pensionar. Am lucrat 38 de ani la Mogoșa, la stația de televiziune, la Releu. Am avut o perioadă când am lucrat la stația de radio Satu Mare și acolo am făcut Școala Populară de Artă, secția de pictură, profesor Ionel Popdan. S-a ivit un post la Mogoșa și m-am transferat de la Satu Mare. Venind aici, am făcut în Baia Mare Școala Populară de Artă, secția sculptură. Asta a fost din 1982 până în 1986. În timpul școlii, în paralel lucram în atelierul profesorului Ioan Cernoczky. Era sculptor, terminase la Cluj, la Academia „Ion Andreescu” și era specialist în arta decorativă a lemnului. A început să lucreze mobilier sculptat pentru biserici și am lucrat împreună.

Rep: Sunteți atașat sufletește de toate lucrările, dar prima lucrare de care ați fost mulțumit cum a ieșit?

Vasile Chici: Întotdeauna te raportezi la lucrările mari. Prima lucrare mare a fost un iconostas de biserică la Lăpușel. Am lucrat împreună cu profesorul de la Școala de Artă, iar în 1991 el a plecat în America. Lucrasem deja în atelierul lui 7 ani. Avea o mică afacere, un SRL. În 1991 a plecat în America și mi-a lăsat mie afacerea. Pe atunci făceam numai sculptură. Avea comenzi luate care trebuiau onorate, iar eu le-am terminat. Apoi au tot venit comenzi, fără eforturi.

Eu fac aceste lucrări de la faza de proiect. Inițial toată lucrarea se desenează decorativ, după care tot ce-i pe hârtie trebuie transpus exact la scara 1 pe 1. Fac tot mobilierul bisericesc, începând de la uși, strane, candelabre, scaune arhieriești, tot ce se pune într-o biserică.

Rep: Și cu doamna Anghelica de când sunteți în „echipa de artă”?

Vasile Chici: Suntem căsătoriți de 22 de



„Pictorul și sculptorul trebuie să urmeze aceeași linie, să se simtă reciproc”.

ani. Am lucrat trei iconostase împreună și între timp soția a făcut facultatea la Timișoara, pe conservare restaurare. Dar lucrează numai pictură iconografică. Este membră a Uniunii Artiștilor Plastici filiala Timișoara, pentru că e timișoreancă. De asemenea, mai face lucrări pentru saloanele de artă anuale. Lucrez împreună cu soția din 1991, inițial a lucrat în atelier la șlefuit sau alte faze. A ajuns să picteze pentru a fi o armonie între pictură și sculptură, să se pună reciproc în valoare. Iar pictorul și sculptorul trebuie să urmeze aceeași linie, să se simtă reciproc.

Rep: Câte lucrări de anvergură aveți?

Vasile Chici: 15 iconostase. Dar trebuie avut în vedere că un iconostas de biserică are 30 – 35 mp, fiecare centimetru pătrat este sculptat, iar asta am făcut înafara orelor de serviciu. Acum am o lucrare, un iconostas la Vad, lângă Copalnic Mănăștur, și durează cam un an de zile până e terminat. Icoanele din iconostas le completează soția. Munca nu-i ușoară, pentru că lucrez cu stejar, iar acest lemn cere efort foarte mare. Programul la releu era ușor, că a fost

Faima comunei Dumbrăvița se duce în timp și prin activitatea familiei de artiști din Rus. Vasile Chici și soția Angelica Rodica se completează și din punct de vedere artistic, astfel încât sculptura și pictura bisericească intră în armonie.

o perioadă când lucram două zile și aveam 7 zile libere. Așa că aveam timp să lucrez. Am încercat să dau meseria mai departe, dar tinerii nu au fost interesați. Am avut ucenici talentați, dar s-au lăsat. În Biserica din Rus am făcut un candelabru, iar la Dumbrăvița am făcut iconostasul în 1994.

Rep: Cel mai drag moment din timpul lucrului?

Vasile Chici: Montez singur iconostasul, iar cel mai frumos și mai înălțător este momentul în care pun ultimul element, pun crucea sus. Atunci am un sentiment fantastic, parcă te bate cineva pe umăr și spune „bravo”. Cobor de acolo și privesc și atunci realizez cu adevărat lucrarea. Asta deși știu în detaliu toate dimensiunile și tot ce trebuie făcut încă dinainte să încep.

Pe măsură ce lucrezi, munca devine din ce în ce mai elaborată. La început lucram mai simplu, dar sculptura bizantină presupune să nu lași nimic nelucrat. Eu lucrez din ce în ce mai elaborat și atunci nu-mi scade termenul de un an pentru un iconostas.



Stema Comitatului Maramureș, Imperiul Habsburgic



Stema Comitatului Maramureș, Imperiul Austro-Ungar



Stema interbelică



Stema din perioada comunistă



Stema Regiunii Transcarpatia (formată din părți ale fostelor comitate Bereg, Ung, Ucgosa, Maramureș)

Stemele Maramureșului

Stema Maramureșului a fost caracterizată, din vechime, de prezența ursului ridicat în două labe. Într-o reprezentare din 1881, stema Maramureșului se compune dintr-un scut tăiat în bandă, cele două cartiere fiind colorate în argint și verde. Acesta este suprapus de un urs ridicat în două labe și profilat spre stânga. Aceste elemente au fost preluate mai târziu în stema Rutheniei Carpatice, precum și în stema Cehoslovaciei (1920 - 1962), unde ursul este reprezentat pe fond de argint, de data aceasta spre dreapta.



Actuala stemă a județului a fost adoptată prin HG nr. 684 din 30.09.1998 și se compune dintr-un scut tăiat; în dreapta părții superioare se află un cap de zimbbru, natural, având între coarne o stea de aur cu cinci raze, flancat în dreapta de o roză din același metal, iar în stânga, de o semilună de argint, conturată; în stânga părții superioare este reprezentată o capră neagră stând pe picul unui munte de argint, care are conturat, în centru, intrarea într-o mină; muntele este flancat de doi brazi naturali; în partea inferioară, pe câmp de azur, se află o biserică din lemn, de aur, văzută din față, cu acoperiș în două ape, fiecare nivel fiind terminat cu câte o cruce având trei brațe orizontale și a cărei turlă se înalță până la mijlocul câmpului superior.



Capul de zimbbru, vechi simbol maramureșan, amintește de legenda descălecatului, plecarea lui Dragoș și Bogdan I din Maramureș pentru a forma statul feudal independent Moldova. Roza este blazonul voievodului Bogdan I.



Capra neagră și brazii evocă relieful și principalele bogății naturale ale zonei. Intrarea în mină reprezintă bogațiile subsolului a căror exploatare a avut o importantă pondere în economia județului.



Biserica din lemn atestă faptul că în acest județ se păstrează cele mai impunătoare construcții de acest fel din țară.